

LBRIS

We know
books

Micutele doamne

Adaptare de
Samantha Noonan

Ilustrații de
Joëlle Dreidemy

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
 Corectură: Mihaela Cosma
 Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
 Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Micuțele doamne / adapt. de Samantha Noonan ; il. de Joëlle Dreidemy;
 trad. din lb. engleză de Dașa Suciuciu. - Pitești : Paralela 45, 2022
 ISBN 978-973-47-3603-4
 I. Noonan, Samantha (adapt.)
 II. Dreidemy, Joëlle (il.)
 III. Suciuciu, Dașa (trad.)
 087.5

Little Women

Adaptare după povestea scrisă de Louisa May Alcott

Copyright © Arcturus Holdings Limited
 Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
 Copyright © Editura Paralela 45, 2022
 Prezentă lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
 protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
 jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45

E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Cașoul de Crăciun.....4

CAPITOLUL 2

Rușine și mândrie..... 14

CAPITOLUL 3

Furie și egoism..... 24

CAPITOLUL 4

Joacă fără muncă..... 34

CAPITOLUL 5

Zile sumbre..... 44

CAPITOLUL 6

Un nou început..... 54

Cadoul de Crăciun

Ajunul Crăciunului era unul frigos și plin de zăpadă. Surorile March se adunaseră toate în jurul focului și tricotau. Nu prea simțeau că e sărbătoare, căci tatăl lor era plecat la război și nu erau nici bani pentru cadouri.

— Ar fi fost frumos să ne permitem și noi acum niște lucruri drăguțe, a spus Meg, sora cea mai mare.

— Cui îi trebuie lucruri drăguțe? a întreat cu dispreț Jo, a doua soră ca vârstă. Mie mi-ar plăcea să citesc o nouă carte palpitantă.

Micuța Amy, cea mai mică dintre surori, a oftat adânc.

— Vai, ce n-aș da să am niște creioane noi pentru desen!

— Eu mi-aș dori niște partituri noi, cu melodii frumoase pentru pian, a spus Beth cea liniștită. Dar nu trebuie să ne plângem. Trebuie să fim bune și generoase, ca Marmee.

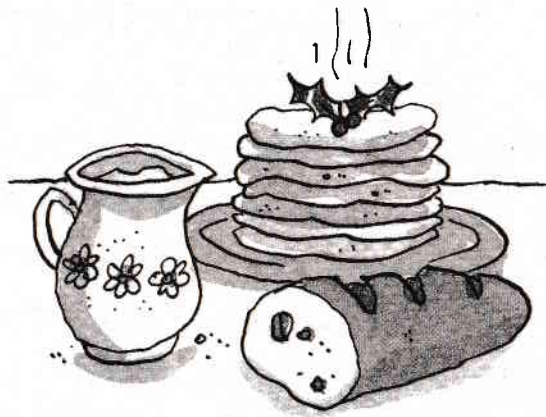
„Marmee“ era numele de alint pentru mama lor, care plecase în vizită la oamenii săraci din oraș.

— Ai foarte mare dreptate, Beth, a spus Jo. La urma urmei, avem căldură și o companie plăcută.

— Și mâncare gustoasă, a adăugat Amy.

Când a ajuns Marmee acasă, surorile erau nespuse de vesele. Au cântat colinde în jurul micuțului pian al lui Beth, după care s-au dus la culcare, cu emoții pentru a doua zi.

În dimineața de Crăciun, când s-au trezit ele, Marmee plecase deja în vizită la familia Hummel, care era săracă și locuia prin apropiere. Fetele au pregătit micul-dejun de Crăciun, compus din pâine caldă, clătite și smântână. Când s-a întors acasă, Marmee le-a spus că familia Hummel nu are ce să mănânce.

— Ar trebui să le dăm mâncarea pregătită de noi pentru micul-dejun, a spus Beth, iar celelalte au fost de acord.

— Am știut că așa o să spuneți. Sunteți niște fete bune.

Marmee le-a zâmbit.

În seara aceea, surorile au jucat o scenetă de Crăciun pentru toți prietenii lor. Era scrisă de Jo, care a avut rolul eroului neînfricat. S-au distrat atât de bine, încât nu s-au mai gândit la toate lucrurile care le lipsesc de Crăciun. Când Marmee le-a chemat la cină, au fost surprinse să vadă că au parte de un adevărat ospăț. Pe masă erau prăjituri, fructe, bomboane, chiar și înghețată!

— Zânele au făcut asta? a întrebat Amy. Marmee a râs.

— Nu, domnul Laurence le-a trimis, când a aflat ce-ați făcut pentru familia Hummel.

Fetele îl zăriseră deseori pe bătrânul și bogatul domn Laurence și pe tânărul lui nepot, din casa mare de alături, și li se păruseră simpatici, dar singuri.

— Poate că acum ne putem împrieteni cu ei, a spus Jo.

În ajunul Anului Nou, Jo și Meg urmau să plece la o petrecere. Meg așteptase cu nerăbdare să se îmbrace cu cele mai frumoase haine, dar a observat că rochia lui Jo avea o urmă mare de arsură pe spate.

— Asta din cauză că te așezi mereu prea aproape de foc, i-a spus Meg, oftând tristă că nu-și puteau permite rochii noi. Va trebui ca la petrecere să stai cu spatele la perete.

Petrecerea a fost minunată, iar Meg a fost invitată la dans imediat. Jo a hotărât să se ascundă în bibliotecă, ca să nu observe nimeni că avea rochia arsă.

S-a strecurat înăuntru, unde a dat nas în nas cu tânărul Laurence.

Jo nu și-a uitat bunele maniere.

— Domnule Laurence, țin să vă mulțumesc pentru bunătățile pe care ni le-ați trimis de Crăciun!

Băiatul a râs.

— Te rog să-mi spui Laurie, iar ideea a fost în întregime a bunicului meu.

— În acest caz, spune-mi Jo, dar pun pariu că tu i-ai spus, a răspuns ea.

Laurie era drăguț, așa cum sperase Jo. În scurt timp, stăteau de vorbă ca niște vechi prieteni și dansau ca doi caraghioși, căci nu-i vedea nimeni.

După petrecere, Laurie le-a condus pe Jo și Meg acasă, iar surorile au sperat că își făcuseră un nou prieten.

